

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. J. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Brožem
sídlem Marie Steyskalové 62, 616 00 Brno

proti
žalované: **Komora patentových zástupců České republiky**
sídlem Gorkého 12, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Kotkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 10, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v neumožnění žalobci složení slibu patentového zástupce a v nezapsání žalobce do seznamu patentových zástupců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda žalobce splnil podmínku odborné praxe pro složení slibu a pro zápis do seznamu patentových zástupců ve smyslu § 8 odst. 1 písm. d) zákona

č. 417/2004 Sb., o patentových zástupcích a o změně zákona o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví (dále jen „ZPZ“).

2. Žalobce se původně žalobou doručenou dne 8. 9. 2010 Krajskému soudu v Brně a zapsanou pod sp. zn. 31 A 68/2010 domáhal ochrany proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci připuštění složení slibu a zápisu žalobce do rejstříku patentových zástupců vedeného žalovanou. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 4. 2011, č. j. 31 A 68/2010-51, žalobu odmítl pro opožděnost. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 2. 2012, č. j. 4 Ans 5/2011-83, usnesení krajského soudu zrušil. Sám však současně žalobu odmítl s tím, že žalobce se domáhá rozhodnutí ve věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.
3. Žalobce v souladu s poučením Nejvyššího správního soudu podal ve stanovené lhůtě k Městskému soudu v Brně žalobu podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). V ní se domáhal, aby soud žalované uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci připuštění složení slibu a zápisu žalobce do rejstříku patentových zástupců vedeného žalovanou a dále povinnost umožnit žalobci složení slibu do rukou předsedy Komory patentových zástupců České republiky a zapsat žalobce do rejstříku a seznamu patentových zástupců. Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 2. 2017, č. j. 45 C 30/2012-256, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 11. 2017, č. j. 18 Co 114/2017-281, rozsudek Městského soudu v Brně potvrdil; změnil jej jen v části týkající se náhrady nákladů řízení. Dovolání žalobce odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 23 Cdo 1576/2018-306.
4. Všechna tato rozhodnutí civilních soudů byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19.
5. Městský soud následně s ohledem na změnu judikatury podal návrh Zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „Zvláštní senát“), k rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Nejvyšším správním soudem a Krajským soudem v Brně. Zvláštní senát usnesením ze dne 20. 12. 2021, č. j. Konf 21/2021-8, rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 45 C 30/2012 je soud ve správním soudnictví. Současně zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2011, č. j. 31 A 68/2010-51 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 4 Ans 5/2011-78.
6. Následně byla věc vedená u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 45 C 30/2012 postoupena Krajskému soudu v Brně a zapsána pod sp. zn. 31 A 22/2023. Usnesením ze dne 21. 3. 2023, č. j. 31 A 22/2023-348 soud tuto žalobu odmítl pro překážku věci zahájené – Zvláštní senát totiž zrušil rozhodnutí správních soudů v totožné věci vedené pod sp. zn. 31 A 68/2010. Řízení v této věci bylo přitom zahájeno dříve než řízení vedené původně před civilními soudy. Krajský soud v Brně proto nyní pokračuje v řízení o žalobě podané dne 8. 9. 2010 a vedené pod sp. zn. 31 A 68/2010. Podáními doručenými soudu dne 3. 4. 2023 a 30. 5. 2023 žalobce svou původně nečinnostní žalobu upravil tak, že se nadále domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované, konkrétně uložení povinnosti žalované, aby žalobci umožnila složit slib patentového zástupce a aby žalobce zapsala do seznamu patentových zástupců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Žalobce uvedl, že dne 20. 3. 2007 vykonal odbornou zkoušku z oblasti ochrany práv na označení. Poté byl přípisem žalované ze dne 29. 3. 2007 vyzván ke sdělení, zda má zájem o Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

zápis do seznamu patentových zástupců, aby mohl být zorganizován zákonem předpokládaný slib. Dne 10. 4. 2007 žalobce zaslal žalované požadované doklady – výpis z rejstříku trestů, kopii vysokoškolského diplomu a potvrzení o odborné praxi vydané dne 2. 4. 2007 advokátem JUDr. Janem Slunečkem. Žalovaná přípisem ze dne 27. 4. 2007, č. j. 46/07, zpochybnila potvrzení o odborné praxi s tím, že nejde o potvrzení zaměstnavatele, ani neodkazuje na pracovní smlouvu. Následovala bohatá korespondence mezi účastníky týkající se doložení odborné praxe žalobce prostřednictvím předmětného potvrzení. V jejím rámci se žalovaná obrátila na Českou advokátní komoru, což vyústilo v podání kárné žaloby na advokáta JUDr. Jana Slunečka. Advokát byl sice kárného obvinění zproštěn, nicméně žalovaná setrvala na svém stanovisku, že má pochybnosti o žalobcem vykonané praxi (naposledy v dopisu ze dne 30. 12. 2009). Žalobce má za to, že podmínku odborné praxe splňuje, a proto se u soudu domáhá uložení povinnosti žalované umožnit mu složení slibu patentového zástupce a zapsat jej do seznamu patentových zástupců.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná namítla, že žaloba je opožděná. Podle § 8 odst. 2 ZPZ má totiž žalovaná nejpozději do jednoho měsíce po doručení žádosti umožnit složení slibu a následně žadatele zapsat do seznamu patentových zástupců. Žalobce požádal o zápis dne 10. 4. 2007 a dne 27. 4. 2007 mu žalovaná sdělila, že nesplňuje zákonné podmínky pro složení slibu a následný zápis. Dvouměsíční lhůta k podání zásahové žaloby začala plynout dnem doručení sdělení žalované žalobci a uplynula marně, neboť žalobce podal žalobu k přepravě až dne 7. 9. 2010. Neumožnění složení slibu a nezapsání žalobce do seznamu je dle žalované jednorázový zásah s trvalými účinky; k tomu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
9. Žalobě nelze dle žalované vyhovět též z toho důvodu, že podmínkou pro zápis do seznamu patentových zástupců je předchozí složení slibu do rukou předsedy žalované. Žalované tak nelze přikázat, aby žalobce zapsala do seznamu, aniž by žalobce předtím složil slib.
10. Ve věcné rovině žalovaná konstatovala, že potvrzení advokáta JUDr. Jana Slunečka je obecnou nic neříkající proklamací, která neprokazuje odbornou praxi ve smyslu § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ. Z odůvodnění kárného senátu České advokátní komory a z výpovědi žalobce před Městským soudem v Brně dne 6. 11. 2014 dále dle žalované vyplývá, že se žalobce u JUDr. Slunečka připravoval pouze teoreticky a nikoliv prakticky. Žalovaná též poukázala na to, že žalobce je od roku 1994 zapsán do seznamu daňových poradců. S ohledem na rozsah této jeho činnosti a na další žalobcovy živnosti je dle žalované zcela vyloučeno, aby při tak rozsáhlém podnikání byl žalobce schopen získat odbornou praxi soustavným a pravidelným výkonem činnosti v oblasti průmyslových práv.
11. Žalobě nelze dle žalované vyhovět ani přes nález Ústavního soudu ze dne ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19. Oproti situaci posuzované Ústavním soudem již nyní jednání profesních komor nemohou být napadena civilní žalobou, nýbrž podléhají přezkumu ve správním soudnictví. Žalovaná přitom v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyhodnotil potvrzení JUDr. Slunečka a dospěla k závěru, že tento důkaz podmínku odborné praxe neprokazuje. Toto hodnocení nevybočilo ze zákonných mezí a není v pravomoci správního soudu toto hodnocení nahradit vlastním hodnocením (k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2011, č. j. 2 As 100/2010-116). Právní závěry obsažené v citovaném nálezu Ústavního soudu považuje žalovaná za mylné – ZPZ žalované neumožňuje vydat profesní předpis vymezující odbornou praxi. Žalovaná mohla takový předpis vydat pouze v rámci

zákonné definice odborné praxe a nemohla jej nepřipustně zúžit. Žalovaná tento předpis vydala, avšak ten pouze potvrdil ustálená pravidla žalované. Žalovaná dále s odkazem na zákonnou úpravu činnosti některých profesních komor nesouhlasí s tvrzením Ústavního soudu, že pro všechny komory je příznačná podrobná úprava profesních záležitostí ve stavovských předpisech.

12. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu odmítl pro opožděnost.

IV. Původní rozsudek krajského soudu

13. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, č. j. 31 A 68/2010-170, žalobě vyhověl a uložil žalované, aby v určené lhůtě umožnila žalobci složit slib patentového zástupce a zapsala jej do seznamu patentových zástupců. Dospěl přitom mimo jiné k závěru, že žalobce splnil podmínku odborné praxe, přičemž tuto praxi nelze označit za pokoutnictví. Skutkové okolnosti pro případné označení činnosti žalobce za pokoutnictví totiž existovaly již v době, kdy Ústavní soud rozhodoval o ústavní stížnosti žalobce nálezem ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19. Tato otázka nadto byla v řízení vznesena (výslovně o ni opřel své rozhodnutí civilní Krajský soud v Brně). Krajský soud tedy předpokládal, že Ústavní soud tuto otázku vzal v úvahu a implicitně dospěl k závěru, že se o pokoutnictví nejedná. Pokud by totiž dospěl k závěru opačnému, nemohl by ústavní stížnosti vyhovět. Implicitní názor Ústavního soudu pak krajský soud podpořil úvahou, že žalobce svou praxi vykonával v přímé souvislosti s poskytovaným daňovým poradenstvím. O tom svědčí mimo jiné to, že na přihláškách jednotlivých ochranných známek, které podal, vystupuje jako daňový poradce.
14. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 1. 2024, č. j. 7 As 188/2023-52, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu se Ústavní soud v předmětném nálezu nezabýval otázkou pokoutnictví, a v tomto směru proto nevznikla vázanost krajského soudu tímto nálezem. Následně Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobce poskytoval svým klientům odbornou pomoc ve věcech týkajících se průmyslového vlastnictví neoprávněně a ani další okolnosti věci nepostačují k tomu, aby byla splněna podmínka odborné praxe.
15. Zástupce žalobce nato krajskému soudu předložil dvě vyjádření ze dne 26. 2. 2024 a 6. 3. 2024. V prvním konstatoval, že Nejvyšší správní soud porušil článek 89 odst. 2 Ústavy a ignoroval některé závěry obsažené v nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19. Nejvyšší správní soud zcela odhlédl od deficitu předvídatelných podmínek na straně silnější – žalované a postavil své rozhodnutí pouze na straně slabší – žalobci, aniž zohlednil princip ochrany slabší strany. Podle zástupce žalobce Ústavní soud otázku odborné praxe řešil; závěry Nejvyššího správního soudu o pokoutnictví odmítá, neboť zde chybí žalobcův úmysl, nejednalo se o soustavnou výdělečnou činnost a žádný orgán nerozhodl, že žalobce nesmí ve věcech přihlášek ochranných známek zastupovat. Nesouhlasil též se závěrem Nejvyššího správního soudu, že podmínku odborné praxe nespĺňují ani série odborných konzultací s advokátem včetně přípravy k odborné zkoušce. Navrhl, aby krajský soud respektoval prioritně závazný právní názor Ústavního soudu a odmítl závěry Nejvyššího správního soudu, jinak stupňovitá výstavba soudů propadne anarchii. V druhém podání pak zástupce žalobce provedl poměrování práva žalobce na výkon povolání a veřejného zájmu na zajištění kvality jeho výkonu v poměrech projednávaného případu.
16. Sám žalobce podáním označeným jako účastnická výpověď nejprve rekapituloval chronologii své samostatné výdělečné činnosti. následně označil výše uvedený rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

Nejvyššího správního soudu za nezákonný a dále se zabýval původním rozsudkem krajského soudu, který naopak považoval za zákonný. Vyjádřil přesvědčení, že krajský soud nemůže na své závěry uvedené v původním rozsudku rezignovat a nemá se nechat splést nezákonným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

17. Žalovaná reagovala vyjádřením, v němž se zabývala rozsudkem Nejvyššího správního soudu s tím, že ten článek 89 odst. 2 Ústavy neporušil a respektoval závaznost nálezu Ústavního soudu. Námitky a argumenty žalobce označila za vnitřně rozporné a následně se jimi podrobně zabývala, zčásti dále opakovala již dříve uvedenou argumentaci a zdůraznila, že jí ZPZ neumožňuje vydat profesní předpis o odborné praxi. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.
18. Žalobce pak v dalším podání označeným jako doplnění účastnické výpovědi seznámil soud s tím, že zadal „do sféry ústavních právníků“ tři otázky. Z nich vyplývá, že je nezákonné, aby Nejvyšší správní soud nerespektoval závěry nálezu Ústavního soudu. Důvodů pro takový postup může být více (politický tlak, přehlížení nebo zpochybňování autority Ústavního soudu, snaha ochránit jiné zájmy). Krajský soud by se v takovém případě měl držet právních závazků a rozhodnutí Ústavního soudu a nikoliv názorů Nejvyššího správního soudu. V následujících podáních se pak žalobce a jeho zástupce vymezili proti způsobu argumentace žalované, kterou považovali za neetickou či urážlivou.

V. Projednatelnost žaloby

19. Aby mohl soud meritorně projednat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, musí se mimo jiné jednat o žalobu včasnou a přípustnou.
20. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
21. Z hlediska včasnosti judikatura rozlišuje mezi zásahy jednorázovými, případně zásahy jednorázovými s trvajícím účinkem (následky), a zásahy trvajícím. Zatímco u zásahů jednorázových (s trvajícím účinkem) se objektivní dvouletá lhůta pro podání žaloby odvíjí od okamžiku provedení zásahu (a subjektivní od okamžiku, kdy se o tom zásahu žalobce dozvěděl), v případě trvajících zásahů počíná subjektivní i objektivní lhůta k podání žaloby běžet každý den trvání tohoto zásahu znovu až do jeho ukončení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, a ze dne 23. 5. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1568/18).
22. Charakterem zásahu v projednávané věci se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 4. 1. 2024, č. j. 7 As 188/2023-52, a dospěl k závěru, že se jedná o zásah trvajícím (k bližší argumentaci soud odkazuje na toto rozhodnutí, které je účastníkům známo). Subjektivní i objektivní lhůta k podání žaloby tudíž začíná běžet každý den trvání tohoto zásahu. Žaloba byla proto podána včas. Judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná žalovanou (rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 107/2014-72, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 335/2019-97, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 216/2021-79, a ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 As 388/2019-39), podle níž by se mělo jednat o zásah jednorázový, se týká skutkově a právně odlišných situací, a není proto na projednávanou věc aplikovatelná.
23. Podaná žaloba má povahu záporní žaloby: v takovém případě je žalobce povinen před jejím podáním vyčerpat jiné prostředky ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s, jsou-li mu k dispozici. Sám

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

ZPZ ovšem žádný takový prostředek neupravuje a nesvěřuje orgánům žalované ani Úřadu průmyslového vlastnictví možnost přezkoumat/napravit neumožnění složení slibu či neprovedení zápisu do seznamu patentových zástupců. Obdobně nelze takový prostředek nápravy dovodit ani z obecné úpravy správního řízení. Kromě toho dle § 67 ZPZ platí, že každý, a) kdo nebyl ve lhůtách stanovených tímto zákonem zapsán do seznamu, b) komu nebylo vydáno osvědčení o zápisu do seznamu, c) komu ve lhůtě stanovené tímto zákonem nebylo umožněno složení odborné nebo rozdílové zkoušky, d) komu nebylo ve lhůtě stanovené tímto zákonem umožněno složení slibu, e) kdo byl vyškrtnut ze seznamu nebo mu byl pozastaven výkon činnosti, je oprávněn obrátit se na soud, aby o jeho právu rozhodl. I z této úpravy lze dovodit, že jiné prostředky nápravy neexistují a že zákonodárce měl v úmyslu umožnit přímou obranu podáním žaloby k soudu. Žaloba je proto ve smyslu § 85 s. ř. s. přípustná.

24. Žaloba též splňuje další zákonem požadované náležitosti včetně vykonatelného petitu. Soud proto žalobu věcně posoudil.

VI. Provedené důkazy a skutková zjištění soudu

25. Žalovaná nepředložila správní spis. Soud proto při jednání provedl řadu důkazů za účelem zjištění skutkového stavu věci.
26. Dopisem ze dne 29. 3. 2007 vyzvala kancelář žalované žalobce, aby – splňuje-li podmínky zápisu dle § 8 ZPZ – sdělil, zda má zájem o zápis do seznamu patentových zástupců, aby mohl být zorganizován společný slib. E-mailem ze dne 30. 3. 2007 místopředseda žalované sdělil žalobci mimo jiné to, že doklad o praxi je třeba doložit originálním potvrzením zaměstnavatele s odkazem na pracovní smlouvy. Dopisem ze dne 10. 4. 2007 žalobce zaslal žalované požadované doklady k zápisu, a to mimo jiné i doklad o odborné praxi. Tím bylo potvrzení advokáta JUDr. Jana Slunečka ze dne 2. 4. 2007, podle nějž žalobce *„vykonával ve spolupráci s naší advokátní kanceláří odbornou praxi v oblasti ochrany práv na označení. Spolupráce probíhala od počátku roku 1999 a trvá doposud. Soustavným a pravidelným výkonem činnosti tak získal odpovídající odbornou praxi v oblasti známkového práva“*. Dopisem ze dne 27. 4. 2007 místopředseda žalované sdělil žalobci, že toto potvrzení není potvrzením zaměstnavatele ani neodkazuje na pracovní smlouvu, a požádal jej o průkazné doklady o vykonání odborné praxe.
27. Žalobce reagoval dopisem ze dne 30. 4. 2007 s tím, že se jedná o průkazný doklad o vykonané praxi, která ale nebyla vykonávána na základě pracovní smlouvy – zákon takovou podmínku nestanoví. Žalobce praxi vykonával v rámci svého fondu pracovní doby osoby samostatně výdělečně činné, již je od roku 1994. Místopředseda žalované odpověděl dopisem ze dne 4. 5. 2007, v němž odkázal na důvodovou zprávu k ZPZ s tím, že potvrzení předložené žalobcem požadavkům uvedeným v důvodové zprávě „nenasvědčuje“. Doplnil, že žalovaná požádala ohledně průkaznosti potvrzení JUDr. Slunečka o stanovisko Českou advokátní komoru (dále jen „ČAK“). Dopisem ze dne 30. 5. 2007 místopředseda žalované doplnil, že ve věci provádí šetření kontrolní oddělení ČAK a jakmile od něj obdrží zprávu, budou bez průtahů pokračovat v řízení o žádosti žalobce o zápis do seznamu. Žalovaná dalším dopisem ze dne 25. 10. 2007 žalobci sdělila, že na JUDr. Jana Slunečka byla v souvislosti s vystaveným potvrzením o odborné praxi žalobce podána kárná žaloba. Dospěje-li ČAK ke shodnému stanovisku jako žalobce (tj. že JUDr. Jan Slunečko vydal potvrzení oprávněně a pravdivě), nic nebude stát v cestě žalobcově slibu a zápisu do rejstříku patentových zástupců. E-mailem

ze dne 31. 3. 2008 žalovaná sděluje, že jí byla doručena zpráva Kárné komory ČAK a že řízení o složení slibu bude pokračovat po návratu předsedy žalované ze zahraničí.

28. Dopisem ze dne 8. 4. 2008 sdělil předseda žalované žalobci, že potvrzení advokáta JUDr. Jana Slunečka postrádá důkazy a je pouhou proklamací. Nesvědčí o tom, že žalobce vykonal praxi adekvátní koncipientské nebo asistentské odborné přípravě na povolání patentového zástupce. Pokud žalobce nemůže doložit pracovní smlouvu, nemůže jej předseda žalované pozvat ke složení slibu.
29. Dopisem ze dne 30. 9. 2009 zástupce žalobce vyzval žalovanou k odstranění nečinnosti a k umožnění složení slibu a zápisu žalobce do seznamu patentových zástupců, jinak se žalobce bude dovolávat soudní ochrany. Předseda žalované ve své odpovědi ze dne 30. 10. 2009 uvedl, že potvrzení JUDr. Slunečka neprokazuje skutečnou odbornou praxi žalobce získanou soustavným a pravidelným výkonem činnosti v oblasti průmyslových práv, neboť žalobce ji mohl vykonávat pouze jako vedlejší činnost ke svému povolání daňového poradce. Ze strany ČAK bylo žalované pouze sděleno, že advokát byl kárné žaloby zproštěn, avšak důvody žalovaná nezná. Dalším dopisem ze dne 8. 12. 2009 zástupce žalobce předložil žalované zdůvodnění kárného rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 6. 11. 2009, sp. zn. K 130/07, týkající se předmětného potvrzení, a vyzval žalovanou k zápisu žalobce do seznamu patentových zástupců. Dopisem ze dne 30. 12. 2009 pak předseda žalované zástupci žalobce sdělil, že představenstvo žalované vyhodnotilo kárné rozhodnutí ČAK tak, že se ČAK odmítá stát rozhodcem v tomto sporu, že si má žalovaná ve spolupráci se zákonodárcem v příslušných právních nebo stavovských předpisech upravit podmínky pro výkon povolání tak, aby byly určité a přezkoumatelné. To je ovšem dle předsedy žalované pouze rada do budoucna a nyní se žalovaná musí řídit těmi předpisy, které má. Představenstvo žalované tedy znovu vyhodnotilo odbornou praxi žalobce a setrvalo na svých předchozích závěrech. Zdůraznilo, že JUDr. Slunečko nezastupoval v rozhodné době ani jediný případ před Úřadem průmyslového vlastnictví; odbornou praxi pak nemůže nahradit ani složená odborná zkouška. Žalobce může svoji praxi podrobněji doložit, např. soupisem případů, na nichž s JUDr. Slunečkem spolupracoval. Dle výpisu z evidence Rejstříku trestů neměl žalobce ke dni 3. 11. 2009 v rejstříku žádný záznam.
30. Z e-mailu ze dne 15. 9. 2016 odeslaného žalovanou vyplývá, že je určen všem patentovým zástupcům a přílohami jsou mimo jiné pozvánka na sněm žalované a pravidla pro dokládání odborné praxe. Ze zápisu ze sněmu žalované konaného dne 17. 10. 2016 mimo jiné vyplývá, že byla sněmem schválena „Pravidla pro dokládání odborné praxe nutné pro zápis do seznamu patentových zástupců podle § 8 (1) d) zákona č. 417/2004 Sb.“ (dále jen „Pravidla pro dokládání odborné praxe“ nebo „Pravidla“). V rámci diskuse tehdejší předseda žalované uvedl, že Pravidla byla nejdříve dána k připomínkám členům žalované, poté byla před více než rokem přijata představenstvem a od té doby jsou zveřejněna na webových stránkách žalované. Ze samotných pravidel vyplývá, že uchazeč může odbornou praxi vykonávat u patentového zástupce, advokáta, průmyslového podniku, univerzity, České akademie věd nebo u Úřadu průmyslového vlastnictví. Vždy se tak však musí dít v pracovním poměru – uchazeč je povinen předložit pracovní smlouvu a v některých případech též seznam případů, na nichž pracoval. Pravidla dále specifikují, co je považováno za činnost v oblasti průmyslových práv a ukládají uchazečům povinnost oznámit zahájení odborné praxe.
31. Dle výpisu z Rejstříku trestů ze dne 12. 6. 2023 nemá žalobce v tomto rejstříku žádný záznam.

32. Soud dále provedl k důkazu listiny předložené účastníky v řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 45 C 30/2012:

- Z internetových stránek žalobce www.svobodapartners.cz vytištěných v roce 2014 vyplývá, že žalobce působí od roku 1994 jako daňový poradce, zaměstnává šest zaměstnanců a s ohledem na rozsah a složitost zpracovávaných případů je nadstandardně pojištěn. Poskytuje komplexní služby a poradenství včetně daňové a účetní evidence, zpracování daňových přiznání a zastupování klientů před správcem daně a před soudy. Zavedl též na trh projekt pojištění daně. Stránky dále obsahují kodex daňového poradce. Z prinstscreenů www.firmy.cz a www.kdpcr.cz pořízených v roce 2014 vyplývá, že žalobce byl zapsán do seznamu daňových poradců pod ev. č. 0595.
- Z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku a z registru ekonomických subjektů z roku 2014 vyplývá, že žalobce v době vykonávané odborné praxe vlastnil několik živnostenských oprávnění – výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, organizační a ekonomické poradenství, vzdělávací činnost, zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu a služeb, specializovaný maloobchod, provozování čerpacích stanic s palivy a mazivy a výroba audiovizuálních děl.
- Dle žalobcem předloženého seznamu spisových značek ochranných známek vyplývá, že žalobce měl v období do 6. 6. 2000 do 28. 2. 2005 podat k Úřadu průmyslového vlastnictví celkem 92 přihlášek ochranných známek, konkrétně 4 v roce 2000, 19 v roce 2001, 2 v roce 2002, 30 v roce 2003, 33 v roce 2004 a 4 v roce 2005.
- Z žalobcem předloženého spisového materiálu k sedmi ochranným známkám vyplývá, že žalobce zajišťoval v uvedeném období přihlášení ochranných známek FOODLINE S.A., TOS TECHNICKÉ SLUŽBY MĚSTA MOSTU, a. s., AMÁDEUS REAL, MOSTECKÉ ODPADY, spol. s r. o., MOBILPARK, Lubomír Vejrostek www.vejrostek.cz a J JUMING s. r. o. V případě AMADEUS REAL prováděl též rešerši, v případě MOSTECKÉ ODPADY, spol. s r. o., zajišťoval rešerši u Úřadu průmyslového vlastnictví.
- Z žalobcem předložených 12 přihlášek ochranných známek vyplývá, že žalobce v době deklarované praxe na základě plných mocí podal přihlášky ochranných známek a byl zmocněn k přebírání korespondence týkající se všech fází řízení registrace příslušné ochranné známky. Příslušné plné moci pro žalobce jako ekonomického a daňového poradce jsou obsaženy u 10 těchto přihlášek.
- Z protokolů o průběhu odborné zkoušky a jejím výsledku soud zjistil, že žalobce dne 10. 3. 2005 a 30. 11. 2005 neúspěšně vykonal odbornou zkoušku; dne 20. 3. 2007 ji vykonal úspěšně a bylo mu vystaveno osvědčení o složení odborné zkoušky. Součástí protokolů je zadání a odpovědní arch žalobce. Zadání obsahuje sadu otázek týkajících se jak teoretických znalostí hmotněprávní a procesní úpravy ochrany práv na označení, tak i řešení praktických příkladů.
- Z Organizačního řádu žalované soud zjistil, že podle § 11 odst. 1 písm. g) přísluší předsedovi žalované mimo jiné posuzovat žádosti o zápis do seznamu patentových zástupců. Je přitom oprávněn tyto žádosti předložit k posouzení představenstvu. Pokud tak učiní, je usnesením představenstva vázán.
- Z dopisu advokáta JUDr. Jana Slunečka adresovaného kontrolnímu oddělení ČAK ze dne 6. 6. 2007 vyplývá, že se v něm JUDr. Slunečko vyjadřuje ke stížnosti žalované ohledně vystaveného potvrzení. Připustil, že u Úřadu průmyslového vlastnictví nezastupuje žádnou ochrannou známku, což ale neznamená že je nezpůsobilý poskytovat odbornou praxi dle ZPZ. Praxe byla vykonávána převážně za účinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

předchozí právní úpravy, která měla jiné požadavky. Praxe sice nebyla vykonávána v zaměstnaneckém poměru, nicméně s ohledem na délku a četnost konzultací má za to, že podmínky zákona byly naplněny.

- Výzvou ze dne 14. 6. 2007 vyzvalo kontrolní oddělení ČAK advokáta JUDr. Jana Slunečka, aby své vyjádření doplnil a uvedl, v jakých případech se na odborné spolupráci s ním podílel žalobce.
- Dopisem ze dne 27. 6. 2007 advokát JUDr. Jan Slunečko reagoval na výzvu a uvedl, že nešlo o odbornou spolupráci, ale o spolupráci v rámci výkonu odborné praxe. Od roku 1990 v rámci poskytování služeb svým klientům vyřizoval i věci spadající do oblasti ochrany práv k výsledkům technické tvůrčí činnosti i oblasti ochrany práv na označení, např. vypracování a úpravy přihlášek jednotlivých titulů průmyslového práva, zejména ochranných známek, poradenská činnost při posuzování zápisné způsobilosti různých označení, řešení sporů vyplývajících z práv vlastníka ochranné známky, licenční záležitosti či věci týkající se autorských práv. Tyto a další věci pak byly v rámci odborné praxe žalobce konzultovány.
- Dopis ze dne 14. 11. 2007 pak obsahuje vyjádření advokáta JUDr. Jana Slunečka ke kárné žalobě, která na něj byla podána pro nepravdivě vystavené potvrzení o odborné praxi pro žalobce. Advokát mimo již výše uvedené skutečnosti zdůraznil, že se nespecializuje na oblast známkových práv, ale vykonává generální praxi. Žalobce nebyl u advokáta v pracovním či obdobném poměru, avšak přesto u něj praxi vykonával. Žalobce docházel do kanceláře advokáta od počátku roku 1999 s tím, že měl zájem vykonat odbornou zkoušku dle tehdy platné právní úpravy. Odborná praxe byla tehdy podmínkou nejen pro zápis do seznamu patentových zástupců, ale i pro připuštění k odborné zkoušce. Žalobce odbornou zkoušku úspěšně absolvoval. Advokát přitom nikde nedohledal, že by praxe musela být vykonávána pouze v pracovním nebo obdobném poměru.
- Z kárného rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 11. 1. 2008, č. j. K 130/07, vyplývá, že advokát JUDr. Jan Slunečko byl zproštěn kárné žaloby, která jej vinila, že dne 2. 4. 2007 vystavil žalobci potvrzení o odborné praxi v oblasti průmyslových práv, ačkoliv žalobce u něj tuto praxi nevykonával a ačkoliv se ani sám nezaměřuje na právní praxi v oblasti známkových práv. Kárný senát dospěl k závěru, že v kárném řízení nebylo prokázáno, že by žalobce nevykonával u JUDr. Slunečka odbornou praxi, právě naopak. Obsah vystaveného potvrzení nelze považovat za nepravdivý či vědomě zkreslující skutečný stav věci. Otázka specializace JUDr. Slunečka na oblast známkových práv není podstatná, neboť jako advokát poskytuje dlouhodobě právní služby ve všech právních odvětvích včetně problematiky průmyslového vlastnictví. O praktickém ověření získaných znalostí žalobce svědčí mimo jiné úspěšné složení odborné zkoušky. Žalobce nadto dlouhodobě vykonává činnost daňového poradce, což prokazuje jeho zkušenost a odbornou způsobilost při poskytování daňového poradenství včetně zastupování klientů v řízení před orgány veřejné správy a soudy. Projednávaný případ nepřipustně přenáší odpovědnost žalované při rozhodování o zápis uchazečů do seznamu patentových zástupců na ČAK. Je na zákonodárci a žalované, aby podmínky výkonu činnosti patentového zástupce byly určité a přezkoumatelně upraveny v zákoně či stavovských předpisech.
- Z e-mailu ze dne 17. 5. 2013 odeslaného dne 17. 5. 2013 soud zjistil, že jím Ing. JUDr. Michal Guttmann jako místopředseda žalované odpovídal na dotaz Mgr. T. J. ohledně požadavků kladených na odbornou praxi pro zápis do Komory patentových zástupců. Uvedl, že pod pojmem pravidelný a soustavný výkon činnosti rozumí pouze pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

poměr na plný úvazek. Ten nicméně nemusí být vykonáván pouze u patentového zástupce, z historických důvodů žalovaná umožňuje získání praxe u specializovaného advokáta, ve větších průmyslových podnicích nebo u Úřadu průmyslového vlastnictví.

33. Ze spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 45 C 30/2012 soud dále provedl k důkazu protokoly o jednání před soudem, v nichž je zaznamenán výslech žalobce a dvou svědků.

- Při jednání soudu dne 6. 11. 2014 byl proveden výslech žalobce. Ten uvedl, že se k ochranným známkám dostal v souvislosti s daňovým poradenstvím, resp. daňovými dopady ochranných známek. Následně žalobce popsal spolupráci s advokátem JUDr. Janem Slunečkem v letech 1999 až 2005 (do první zkoušky) jako 300 – 350 případů odborných konzultací, porad a jednání. Spolupráce byla neformální, nebyl nastaven nějaký pravidelný rytmus. Žalobce odstavil daňové poradenství na vedlejší kolej a denně se zabýval problematikou ochranných známek. Pokud došlo k nějakému problému, konzultoval jej s JUDr. Slunečkem. Pro klienty JUDr. Slunečka přihlášky ochranných známek nezpracovával. Seznam spisových značek ochranných známek a přihlášky ochranných známek předložených soudu tvoří jen určitý reprezentativní vzorek jeho činnosti.
- Při jednání soudu dne 15. 1. 2015 byl vyslechnut jako svědek Ing. JUDr. Michal Guttman, místopředseda žalované. Optimální situace z hlediska odborné praxe je taková, že uchazeč o zápis je asistentem nebo zaměstnancem patentového zástupce. Tolerují však též zaměstnance advokátních kanceláří, které se specializují na průmyslové vlastnictví. Tento úzus platí u žalované asi 15 let a takto to vysvětlují všem uchazečům; před dvěma či třemi měsíci zveřejnili na webových stránkách Pravidla pro dokládání odborné praxe. Vypracovávání přihlášek a jejich podání Úřadu průmyslového vlastnictví žalobcem místopředseda žalované označil za neoprávněné podnikání. Nebylo pochyb, že se žalobce realizuje v oblasti ochranných známek, nicméně jeho činnost byla neoprávněná.
- Konečně při jednání soudu dne 7. 2. 2017 byl vyslechnut jako svědek JUDr. Jan Slunečko. Uvedl, že v rámci své generální praxe se od devadesátých let zabýval též právy na označení a známkoprávními spory (v době 1999 – 2006 vedl 4 až 5 sporů). S žalobcem se jednalo o vzájemnou výměnu zkušeností, neboť on zase čerpal z jeho zkušenosti daňového poradce. Spolupracovali od počátku roku 1999 tak, že se scházeli 3x – 4x do měsíce mimo úřední dobu svědka, konzultovali zákonné předpisy, a on poučoval žalobce o tom, jak se provádí zápis ochranné známky. V obecné rovině žalobce seznamoval se známkoprávními spory, které vedl, společně též vypracovávali odpovědi na otázky, které předpokládali u odborné zkoušky. Žalobce též zpracovával nějaké metodické podklady a svědek ho pověřoval provedením rešerší. Svědek si byl vědom toho, že žalobce v souvislosti se svou činností daňového poradce zpracovával přihlášky ochranných známek, v daném období se jednalo o stovky případů. Sám podal návrhy v rádech desítek věcí.

34. Provedeným dokazováním soud vyčerpал důkazní návrhy účastníků uplatněné v tomto řízení i v řízení před Městským soudem v Brně vedeném pod sp. zn. 45 C 30/2012. Soud dále vzal za své shodné tvrzení účastníků, že žalobce dne 16. 8. 2023 složil slib patentového zástupce. Soud konečně pro nadbytečnost neprovedl důkaz účastnickým výslechem žalobce, neboť se jedná pouze o důkaz podpůrný a veškeré právně významné skutečnosti pro rozhodnutí věci byly zjištěny z jiných provedených důkazů. Soud současně písemná vyjádření žalobce (označená jako účastnická výpověď) posuzoval jako stanoviska žalobce ve věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

VII. Hodnocení důkazů a závěr o skutkovém stavu

35. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Účastníci neměli námitek proti důvěryhodnosti jednotlivých listinných důkazů. Jelikož soud sám nezjistil žádné skutečnosti, které by ho měly vést k závěru o nedůvěryhodnosti některé z listin, bez dalšího z nich vycházel. Pokud jde o výpověď žalobce a svědků (resp. v případě Ing. JUDr. Guttmana jako člena statutárního orgánu žalované se jednalo o účastnickou výpověď), pak ani u nich soud neshledal důvodu jim nevěřit. V pro věc podstatné otázce, tj. zda a v jakém rozsahu žalobce v letech 1999 – 2005 vykonával odbornou praxi, se tyto výpovědi shodují (tuto praxi potvrzuje i Ing. JUDr. Guttman, byť ji označuje za „nelegální“) a přesvědčivě tak doplňují listinné důkazy. Soud má tak za prokázané, že žalobce v posuzovaném období let 1999 – 2005 vypracoval a podal k Úřadu průmyslového vlastnictví přihlášky ochranných známek nejméně v řádu desítek ročně, prováděl též rešerše a absolvoval v tomto oboru konzultace s JUDr. Janem Slunečkem. Ostatně za věrohodně doloženou tuto praxi označil též Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19, bod 53.
36. Na základě provedeného dokazování má soud za zjištěný následující skutkový stav věci ke dni svého rozhodnutí. Žalobce působí od roku 1994 jako daňový poradce. V souvislosti s touto činností se začal zajímat o zajištění ochranných známek pro své klienty. V roce 1999 se rozhodl pro získání praxe a složení odborné zkoušky patentového zástupce v oblasti práv na označení. Za tím účelem se dohodl s advokátem JUDr. Janem Slunečkem na metodickém vedení spočívajícím v řadě konzultací, které probíhaly v letech 1999 – 2005. V této době zpracoval a podal nejméně desítky přihlášek ochranných známek pro své klienty ročně, prováděl též rešerše a vyřizoval v souvislosti s registrací ochranné známky korespondenci s Úřadem průmyslového vlastnictví. Svou praxi daňového poradce neukončil a v této době též vlastnil několik dalších živnostenských oprávnění. Dne 20. 3. 2007 napotřetí úspěšně složil odbornou zkoušku patentového zástupce, která byla zaměřena jak na teoretické znalosti hmotněprávní a procesní úpravy ochrany práv na označení, tak i na řešení praktických příkladů.
37. Dne 10. 4. 2007 požádal žalobce žalovanou o zápis do seznamu patentových zástupců a doložil požadované podklady včetně potvrzení advokáta JUDr. Jana Slunečka o absolvované odborné praxi. Dopisem ze dne 27. 4. 2007 místopředseda žalované sdělil žalobci, že toto potvrzení není potvrzením zaměstnavatele ani neodkazuje na pracovní smlouvu, a požádal jej o průkazné doklady o vykonání odborné praxe. Žalovaná dále dala ČAK podnět k prošetření vydaného potvrzení, což vyústilo v podání kárné žaloby na JUDr. Jana Slunečka. Kárný senát jej nicméně kárné žaloby zprostil s tím, že obsah vystaveného potvrzení nelze považovat za nepravdivý či vědomě zkreslující skutečný stav věci. Žalovaná přesto odmítla umožnit žalobci složit slib a zapsat jej do seznamu patentových zástupců. Dne 17. 10. 2016 přijal sněm žalované Pravidla pro dokládání odborné praxe, které sice umožňují výkon této praxe u více subjektů (patentový zástupce, advokát, průmyslový podnik, univerzita, Česká akademie věd, Úřad průmyslového vlastnictví), nicméně vždy výhradně v pracovním poměru. Žalobce nemá záznam v Rejstříku trestů. Dne 16. 8. 2023 žalobce složil slib patentového zástupce.

VIII. Posouzení věci

38. Žaloba není důvodná.
39. Žalobce v žalobě uplatnil dva nároky. Jednak nárok na umožnění složení slibu patentového zástupce, jednak nárok na zápis do seznamu patentových zástupců. Dne 16. 8. 2023 nicméně Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

žalobce složil slib patentového zástupce. Tvrzený zásah žalované tak byl v tomto rozsahu ukončen a dále netrvá. Jelikož soud rozhoduje podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.) a jelikož žalobce na žalobě ohledně tohoto nároku trval, nezbývá než uzavřít, že žaloba je v této části bez dalšího nedůvodná. Dále se proto soud zabýval druhým nárokem, tj zápisem do seznamu patentových zástupců.

40. Podle § 8 odst. 1 ZPZ Komora zapíše na žádost do seznamu patentových zástupců každého, kdo

a) je plně způsobilý k právním úkonům,

b) je bezúhonný,

c) získal vysokoškolské vzdělání,

d) získal odpovídající odbornou praxi soustavným a pravidelným výkonem činnosti v oblasti průmyslových práv (dále jen "odborná praxe") v délce trvání alespoň 3 roky,

e) nebyl disciplinárně potrestán vyškrtnutím ze seznamu nebo na něhož se hledí, jako by mu nebylo takové disciplinární opatření uloženo,

f) nebyl vyškrtnut ze seznamu z důvodu prohlášení konkursu na jeho majetek nebo na majetek společnosti patentových zástupců, jejímž je společníkem nebo akcionářem, nebo z důvodu, že insolvenční návrh byl zamítnut proto, že majetek dlužníka nepostačuje k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo z důvodu, že konkurs byl zrušen proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, pokud od vyškrtnutí neuplynula doba 5 let,

g) složil odbornou zkoušku patentového zástupce, a

h) složil do rukou předsedy Komory tento slib: "Slibuji na své svědomí a občanskou čest, že budu zachovávat Ústavu České republiky a ostatní zákony, svědomitě plnit povinnosti patentového zástupce a zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvím v souvislosti s výkonem této činnosti."

Podle odst. 2 téhož ustanovení Komora umožní složení slibu do 1 měsíce ode dne doručení žádosti o zápis do seznamu patentových zástupců doložené doklady, podle nichž k datu složení slibu žadatel splňuje podmínky pro zápis do seznamu podle odstavce 1 nebo § 9.

41. Z hlediska rozsahu prověřování splnění jednotlivých podmínek pro zápis žalobce do seznamu patentových zástupců vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 5 As 462/2019-35. V této skutkové a právně obdobné věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že soud je v nalézacím řízení o zápůřčí zásahové žalobce „povinen zabývat se všemi skutečnostmi rozhodnými pro zápis do seznamu ke dni jeho rozhodování (§ 87 odst. 1 s. ř. s.) a v tomto ohledu k tomu případně nad rámec správního spisu žalované opatřit a provést potřebné důkazy, pokud se ovšem takové skutečnosti stanou v řízení mezi stranami spornými“. Soud je totiž „oprávněn vycházet z toho, nevyjde-li v řízení najevo opak, že podmínky pro zápis do seznamu koncipientů, které žadatel (žalobce) doložil a které žalovaná dostatečně přesvědčivě nezpochybnila, jsou splněny.“

42. Mezi účastníky bylo sporné splnění pouze jediné podmínky – odborné praxe dle § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ. Ostatní zákonné podmínky pro zápis žalobce nebyly žalovanou nikdy zpochybněny. Žalobce soudu doložil svou bezúhonnost a složení odborné zkoušky, přičemž ani o splnění zbývajících podmínek vyjma složení slibu není mezi stranami sporu. Soud je má proto bez dalšího za splněné. Dále se soud tedy zabýval výhradně otázkou naplnění § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ.

43. Pro výklad tohoto ustanovení je zásadní náleze Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 2988/19, kterým Ústavní soud zrušil rozsudky civilních soudů vydaných na základě žaloby žalobce. Ačkoliv náleze Ústavního soudu nebyl formálně vydán ve vztahu k věci posuzované správními soudy pod sp. zn. 31 A 68/2010, bylo by projevem přepjatého formalismu tvrdit, že pro nyní projednávanou věc není závazný. Jednak jsou nálezy Ústavního soudu závazné pro všechny orgány a osoby (srov. čl. 89 odst. 2 Ústavy a náleze Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05), především však je evidentní, že se jedná stále o tutéž věc žalobce a žalované (byť posuzovanou jinou větví soudnictví). Krajský soud je proto tímto kasačním nálezem vázán, je povinen jej při projednání a rozhodnutí této věci bezpodmínečně respektovat a nemá žádný prostor pro jakékoliv zpochybnění závěrů učiněných Ústavním soudem (k tomu srov. zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2158/16, ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 699/18, nebo ze dne 19. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 4162/19).
44. V důsledku právě uvedeného soud nemůže popřát sluchu námitkám žalované, podle nichž jsou závěry Ústavního soudu mylné. Ústavní soud již jednou na věc svůj právní názor vyjádřil, a od té doby nedošlo k zásadním změnám ve skutkové či právní rovině, jež by tento právní názor relativizovaly. Za takovou změnu nelze v žádném případě považovat skutečnost, že posouzení žalobcova nároku nově spadá do pravomoci správních soudů. Řízení před správními soudy je ovládáno principem plné jurisdikce, přičemž řízení o ochraně před nezákonným zásahem je povahou nalézacím řízením, v němž soud rozhoduje dle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná se proto mylí, pokud se domnívá, že správní soud nemůže sám posoudit otázku splnění podmínky odborné praxe, resp. nemůže „zasahovat“ do zhodnocení této praxe žalovanou. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2011, č. j. 2 As 100/2010-116, na který žalovaná v této souvislosti poukazuje, se týkal přezkumu mezi správního uvážení v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky. V nyní projednávané věci ovšem žalovaná žádným správním uvážením nedisponuje – jestliže uchazeč splní zákonem stanovení podmínky, žalovaná mu musí umožnit složit slib a zapsat jej do seznamu patentových zástupců. Tento rozsudek proto není na posuzovanou věc aplikovatelný.
45. Ústavní soud v citovaném nálezu zdůraznil, že žalovaná v době žádosti žalobce o zápis do seznamu patentových zástupců neměla svým vnitřním (profesním) předpisem blíže upraveny podmínky výkonu odborné praxe. Za této situace nebyla právní úprava jednoznačná a umožňovala i výklad zastávaný žalobcem, tj. i jinou praxi než praxi asistenta patentového zástupce v pracovním poměru. Definitivní závěr o splnění či nesplnění odborné praxe žalobcem v této věci Ústavní soud neučinil a dal k posouzení dvě otázky, které je třeba v tomto ohledu zvážit: *„První otázku vyvolává dosud opomenutá skutečnost, že o uznání odborné praxe se ve sporných případech zřejmě rozhodovalo uvnitř Komory arbitrárně, bez navenek jasně daných pravidel. Vliv tohoto stavu na posuzování splnění podmínek pro zápis do příslušného seznamu nelze pominout. Opora musí být nalezena primárně v teleologickém výkladu, tj. zda byl naplněn účel přípravy na výkon profese včetně její kontroly formou odborné zkoušky. Ústavní přezkum používá někdy v podobných situacích tzv. komplexní argument, spočívající v posouzení výsledků určitého procesu (soudního řízení) jako celku. Ten mohl být nahrazen koncepcí odborné zkoušky jako závěrečného ověření úrovně teoretických a praktických znalostí uchazeče. Ale ani jiná praxe zde používaná Komorou (opuštění pořadí podmínek pro zápis) nevyvazuje obecné soudy z posouzení složení odborné zkoušky uchazečem jako jednoho z faktorů pro závěr o tom, zda byl či nebyl, v komplexu všech zákonných podmínek a jejich*

vykázání, v tomto konkrétním případě naplněn účel zákona. Druhou (temporální) otázku není třeba s ohledem na níže uvedené závěry blíže citovat.

46. Důvodová zpráva k § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ uvádí, že „[d]alší novinkou je stanovení délky odborné praxe v oblasti průmyslových práv, která je stanovena na nejméně tři roky. Uchazeč může odbornou praxi získat jako asistent nebo jinou činností v oblasti průmyslových práv (zejména jde o odbornou praxi získanou v jiném zaměstnaneckém poměru).“ (tisk č. 530/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 4. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz).
47. Odborná praxe je v textu zákona charakterizovaná jako soustavná a pravidelná. Tyto znaky dle názoru soudu nutně vedou k výkladu, že by měla být skutečně primárně vykonávána v pracovně právním (zaměstnaneckém) poměru. Znak soustavnosti (ale i pravidelnosti) je totiž jedním ze znaků závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013-31). Nahodilé podání přihlášky ochranné známky tedy podmínky soustavnosti a pravidelnosti nenaplnňuje. Provádění praxe v pracovněprávním poměru je nadto dobře odůvodnitelné i odpovědností praktikanta za škodu způsobenou klientovi – za kterou v takovém případě odpovídá jeho zaměstnavatel, který by ho (jako dosud nezkušeného) měl vést a kontrolovat.
48. Současně je ale zřejmé, že zákonodárce sám podmínku pracovního poměru do ZPZ nezakotvil (a ostatně i důvodová zpráva používá v tomto kontextu slovo „zejména“). Soud je přitom vázán názorem Ústavního soudu, který jednoznačně vyslovil, že zákonná úprava (bez korekce stavovským předpisem žalované) umožňovala i získání jiné odborné praxe než v pracovně právním vztahu. Soustavnost a pravidelnost praxe pak v těchto případech nelze posuzovat jinak, než dle počtu a obsahu poskytnutých služeb. Podmínku soustavnosti a pravidelnosti těžko splní podání jednotek žádostí o zápis ochranné známky u Úřadu průmyslového vlastnictví ročně. Naopak v případě stovek takových podání by pochybnosti o soustavnosti a pravidelnosti praxe být neměly.
49. Žalobce působil v době výkonu své odborné praxe (mezi lety 1999 a 2005) jako daňový poradce, přičemž v rámci této své činnosti pro své klienty zajišťoval též agendu ochranných známek. V tomto období podal ročně řádově desítky přihlášek ochranných známek k Úřadu průmyslového vlastnictví a v některých případech prováděl rešerše, případně o ně žádal úřad. Současně absolvoval též konzultace u advokáta JUDr. Jana Slunečka týkající se práv průmyslového vlastnictví a přípravy na odbornou zkoušku.
50. Jak bylo výše naznačeno, krajský soud ve svém původním rozsudku nepovažoval praxi žalobce za pokoutnictví, neboť měl za to, že se touto otázkou musel Ústavní soud implicitně zabývat ve svém nálezu. Nejvyšší správní soud nicméně ve svém rozsudku ze dne 4. 1. 2024, č. j. 7 As 188/2023-52, konstatoval, že Ústavní soud v tomto ohledu nevyslovil žádný jednoznačný závěr a nevypořádal ji implicitně ve prospěch žalobce. V tomto rozsahu proto nevznikla žádná vázanost krajského soudu nálezem Ústavního soudu a bylo na něm, aby tuto otázku posoudil. Stručnou úvahu krajského soudu, že se o pokoutnictví nejednalo, jelikož žalobce podávání přihlášek ochranných známek činil jako součást výkonu své praxe daňového poradce, pak Nejvyšší správní soud nepovažoval za správnou.
51. Podle § 1 odst. 2 ZPZ se *službami patentových zástupců se rozumí poskytování odborné pomoci fyzickým a právníckým osobám ve věcech týkajících se průmyslového vlastnictví, zejména jejich zastupování před orgány státní správy a v řízení před soudy¹⁾ za podmínek a v rozsahu stanoveném zákony o řízení před soudy, jakož i poskytování nezávislého poradenství a dalších služeb souvisejících s ochranou průmyslového vlastnictví.*

52. Podle § 2 ZPZ ve znění do 30. 6. 2008 platilo:

(1) Služby patentového zástupce jsou oprávněni poskytovat na území České republiky za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným

a) patentoví zástupci,

b) fyzické osoby, které jsou státními příslušníky nebo jsou usazeny v jiném členském státě Evropské unie nebo členském státě Evropského hospodářského prostoru (dále jen "domovský stát") a které v některém členském státě Evropské unie nebo jiném státě Evropského hospodářského prostoru získaly oprávnění poskytovat služby patentového zástupce (dále jen "zahraniční patentový zástupce"),

c) společnosti patentových zástupců (§ 10),

d) zahraniční organizační formy (§ 29).

(2) Patentový zástupce a společnost patentových zástupců mohou poskytovat služby podle § 1 jen v rozsahu svého oprávnění, popřípadě v rozsahu oprávnění svých společníků či akcionářů, a to za podmínek stanovených tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

(3) Rozsah oprávnění k činnosti je dán rozsahem složené odborné zkoušky (§ 11 odst. 2) nebo rozdílové zkoušky (§ 12).

(4) Ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění

a) advokátů, jimž zvláštní právní předpis²⁾ svěřuje poskytování právních služeb,

b) zaměstnanců právnické nebo fyzické osoby, popřípadě členů družstva, k nimž jsou v pracovním nebo jiném obdobném poměru, vykonávat pro tyto osoby činnost, která odpovídá svou povahou poskytování služeb patentového zástupce podle ustanovení § 1 odst. 2, pokud je výkon této činnosti součástí povinností vyplývajících z tohoto poměru.

53. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zpracování a podání přihlášek ochranných známek, provádění či zajišťování rešeršů a přebírání korespondence týkající se řízení o registraci příslušných ochranných známek, které žalobce v letech 1999 až 2005 poskytoval svým klientům spadají do poskytování odborné pomoci týkající se průmyslového vlastnictví. „Žalobce pak v předmětném období nebyl ani patentovým zástupcem (či jinou osobou, již svědčí oprávnění dle § 2 odst. 1 ZPZ), ani advokátem či zaměstnancem ve smyslu § 2 odst. 4 ZPZ. Žalobce tedy poskytoval předmětné právní služby neoprávněně. Nutno zdůraznit, že dle § 1 písm. a) zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky ve znění účinném do 30. 6. 2008 platilo, že [t]ento zákon upravuje poskytování právní pomoci a finančně ekonomických rad ve věcech daní, odvodů, poplatků a jiných podobných plateb (dále jen 'daně'), jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí (dále jen 'daňové poradenství'). Poskytování poradenství v oblasti průmyslových práv do oblasti daňového poradenství zjevně nespadá. Nutno rovněž zdůraznit, že pouze s výkonem daňového poradenství je dle § 6 odst. 10 písm. a) téhož zákona spjata povinnost daňového poradce před zahájením výkonu daňového poradenství uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem daňového poradenství, a být takto pojištěn po celou dobu, po kterou vykonává daňové poradenství. Jelikož tedy poskytování poradenství v oblasti průmyslových práv nespadá do oblasti daňového poradenství, nemusí mít daňový poradce ani uzavřeno smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou při této činnosti. K tomu srov. § 42 ZPZ, který takovou povinnost patentovým zástupcům stanovuje. Pokud tedy žalobce poskytoval odbornou pomoc právníkům a fyzickým osobám ve věcech týkajících se průmyslového vlastnictví, aniž by

spadal do některé z kategorií osob vyjmenovaných v § 2 odst. 1 ZPZ, a zároveň takto nepostupoval ani ve smyslu výjimky uvedené v § 2 odst. 4 ZPZ, pak poskytoval takovou odbornou pomoc v rozporu se ZPZ“ (body 47 a 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu).

54. Nejvyšší správní soud dále připomněl, že převážná část žalobcem dokládané praxe probíhala za účinnosti zákona č. 237/1991 Sb., o patentových zástupcích („předchozí ZPZ“). Ten v § 2 obsahoval obdobnou definici služeb patentového zástupce jako ZPZ. Ustanovení § 3 předchozího ZPZ pak vymezovalo okruh osob s oprávněním k činnosti patentového zástupce takto:

(1) Oprávnění k činnosti patentového zástupce podle tohoto zákona vzniká jen tomu, kdo je zapsán do rejstříku patentových zástupců (dále jen 'rejstřík'), který vede Komora patentových zástupců (dále jen 'Komora').

(2) Vykonávání činnosti uvedené v § 2 podle zvláštních předpisů¹⁾ není tímto zákonem dotčeno.

Předchozí ZPZ přitom v poznámce pod čarou č. 1) odkazoval na zákon České národní rady č. 128/1990 Sb., o advokacii; zákon Slovenské národní rady č. 132/1990 Sb., o advokacii; zákon České národní rady č. 209/1990 Sb., o komerčních právnících a zákon Slovenské národní rady č. 129/1991 Sb., o komerčních právnících.

55. *„Žalobce v rozhodném období nebyl ani zapsán do rejstříku patentových zástupců ve smyslu § 3 odst. 1 předchozího ZPZ, ani nebyl advokátem či komerčním právníkem ve smyslu výjimky uvedené v § 3 odst. 2 téhož zákona. Do oblasti daňového poradenství poskytování odborné pomoci fyzickým a právníckým osobám ve věcech týkajících se průmyslového vlastnictví nespadlo. Žalobce tedy rovněž podle předchozího ZPZ poskytoval předmětné právní služby neoprávněně. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného přisvědčuje stěžovateli, že praktická část žalobcem dokládané odborné praxe spočívá v neoprávněném poskytování právní služby. Takováto činnost nemůže být uznána za odbornou praxi ve smyslu § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ. Proti takovému postupu stojí elementární právní zásady jako ex iniuria ius non oritur, tedy „z bezpráví nemůže povstat právo“, a zejména nemo turpitudinem suam allegare potest, tedy „nikdo nemůže těžit ze svého nepoctivého jednání“ (body 52 a 53 rozsudku Nejvyššího správního soudu).*
56. Nejvyšší správní soud se konečně zabýval tím, zda zbývající aktivity žalobce postačovaly ke splnění podmínky odborné praxe ve smyslu § 8 odst. 1 písm. d) ZPZ. Dospěl však k závěru, že nikoliv. Poukázal přitom na to, že se v případě této praxe nemůže jednat o nahodilé a nepravidelné plnění úkolů, ale o činnost dosahující takové intenzity, při které lze získat jakési rutinní schopnosti ji vykonávat. To však jiným než pravidelným a soustavným výkonem takové činnosti *de facto* není možné. Nejvyšší správní soud následně uzavřel, že tyto „podmínky nemohou být splněny, lze-li do odborné praxe žalobce zahrnout jen občasné konzultace u advokáta JUDr. Jana Slunečka, přípravu na zkoušku patentového zástupce a následně její úspěšné složení, byť tato obsahovala rovněž ověření praktických znalostí. Splnění zkoušky může být dle kasačního soudu pouze indicií (ačkoliv výraznou), nikoliv však definitivním dělítkem pro to, zda žadatel disponuje potřebnými praktickými zkušenostmi (ostatně, obdobně danou skutečnost formuloval v bodě 56 výše zmíněného nálezu Ústavní soud). Nedávalo by ze systematického hlediska žádný smysl, pokud by vedle sebe existovaly podmínky odborné praxe a odborné zkoušky, aby mohla být praxe plně nahrazována zkouškou. Občasné konzultace s advokátem zabývajícím se průmyslovým vlastnictvím pak ani v kombinaci s úspěšně složenou zkouškou, na kterou bylo bezpochyby nezbytné se řádně připravit, ani zdaleka nenaplňují prvky pravidelnosti a soustavnosti tak, jak jsou výše vymezené. Ani další, ačkoliv

velmi specifické okolnosti projednávaného případu (příkladmo je vyjmenoval v bodě 44 odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud), neshledal Nejvyšší správní soud natolik silnými, aby jej vedly k závěru, že v projednávaném případě byly splněny podmínky pravidelnosti a soustavnosti dokládané praxe.“

57. Na právě předestřených úvahách Nejvyššího správního soudu nemohou nic změnit argumenty žalobce týkající se jejich nesprávnosti či neústavnosti. Pro závěr o neoprávněném poskytování služeb není podstatné zavinění žalobce (jde o objektivní stav) ani to, že tuto činnost žalobci žádný orgán nezakázal (porušení zákona zde není vázáno na předchozí autoritativní rozhodnutí, resp. zákaz ze strany orgánu veřejné moci). Tvrdí-li konečně žalobce, že se nejednalo o činnost soustavnou, sám tím zpochybňuje kvalitu své tvrzené praxe, která by v takovém případě byla nedostačující (bez ohledu na její neoprávněnost).
58. Především pak v projednávané věci nelze hovořit o „prioritní“ závaznosti nálezu Ústavního soudu, která by měla překonat (následný) právní názor Nejvyššího správního soudu. Jak bylo výše uvedeno, krajský soud ve svém předchozím rozsudku vyložil příslušný náleze Ústavního soudu tak, že Ústavní soud praxi žalobce implicitně nepovažoval za pokoutnictví. Nejvyšší správní soud však tento výklad krajského soudu neakceptoval a náleze sám vyložil tak, že se Ústavní soud touto otázkou vůbec nezabýval a v tomto ohledu nevznikla (pro všechny orgány a osoby) závaznost tohoto nálezu. Má-li žalobce za to, že Nejvyšší správní soud pominul některé aspekty nálezu, případně jinak pochybil při výkladu jednoduchého práva (s dopady do ústavních práv žalobce), pak jediným prostředkem nápravy je v tomto případě ústavní stížnost k Ústavnímu soudu.
59. Je třeba si totiž uvědomit, že nastalá situace, kdy o věci znovu rozhoduje krajský soud, je důsledkem procesní úpravy soudního řádu správního, tj. důsledkem kasačního principu. Nejvyšší správní soud totiž v případě odlišného právního názoru nemůže rozsudek krajského soudu změnit, nýbrž jej může pouze zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Ten je přitom právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tudíž není fórem, na kterém by žalobce mohl zpochybňovat (pro krajský soud ze zákona závazné) závěry Nejvyššího správního soudu. Ten měl při svém rozhodování k dispozici veškeré podklady včetně předmětného nálezu. Argumentace Nejvyššího správního soudu je zevrubná, komplexní, srozumitelná, vnitřně soudržná a aplikující příslušné právní závěry na konkrétní skutkové okolnosti případu a neponechává krajskému soudu sebemenší místo pro vlastní úvahu. Současně od rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedošlo k žádným významným změnám ve skutkovém nebo právním stavu věci. Za těchto podmínek nevidí krajský soud žádný prostor pro to, aby právnímu názoru Nejvyššího správního soudu oponoval. Krajský soud si je naopak zcela jistý, že kdyby se argumentům kasačního soudu vzepřel, mělo by to za následek pouze promptní zrušení takové rozsudku Nejvyšším správním soudem pro nerespektování závazného právního názoru, tedy justiční „ping-pong“ či „anarchii“, o níž právě hovoří žalobce. Rolí krajského soudu je tak především poskytnout účastníkům co nejdříve rozsudek aplikující závěry Nejvyššího správního soudu, který může být podkladem pro případný spor před Ústavním soudem.
60. Jakkoliv je tedy soud vázán názorem Ústavního soudu, že zákonná úprava (bez korekce stavovským předpisem žalované) umožňovala i zisk jiné odborné praxe než v pracovně právním vztahu, pak taková praxe ovšem současně nemůže být prováděna v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce poskytoval odbornou pomoc ve věcech týkajících se průmyslového vlastnictví neoprávněně,

příčemž ani jiné okolnosti věci (odborné konzultace, příprava k odborné zkoušce a další skutečnosti zmiňované krajským soudem v původním rozsudku) ke splnění podmínky odborné praxe nepostačují. Za této situace nelze než uzavřít, že žalobce nesplňuje podmínku odborné praxe. Žalované tudíž nevznikla zákonná povinnost zapsat jej do seznamu patentových zástupců, a proto ani z její strany nedošlo k nezákonnému zásahu.

IX. Závěr a náklady řízení

61. Ze shora uvedených důvodů soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
62. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
63. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Pokud jde o zastoupení žalované advokátem, pak soud vychází z dlouhodobé konstantní judikatury, podle níž vystupuje-li v soudním řízení správním jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87 (publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS). Tato judikatura se přitom vztahuje též na zájmovou samosprávu, pokud se týká jejího rozhodování či jiného jednání o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Zápis do seznamu patentových zástupců (jeho neprovedení) je přitom úkonem žalované v oblasti veřejné správy a jedná se o agendu, která se týká samotných základů žalované. Své postupy by proto v tomto ohledu měla být schopna hájit před správním soudem sama. Náklady vynaložené žalovanou na jejího zástupce proto soud nepovažoval za důvodně vynaložené, a proto žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal.
64. Pro úplnost soud podotýká, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení se týká výlučně řízení před správními soudy. Náhradou nákladů řízení, které měly být vynaloženy v řízení před civilními soudy a Ústavním soudem, se soud nemohl zabývat. Soud připomíná, že věc vedená u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 45 C 30/2012 byla po rozhodnutí Zvláštního senátu postoupena Krajskému soudu v Brně – úseku správního soudnictví a zapsána pod sp. zn. 31 A 22/2023. Žaloba v této původně civilní věci pak byla usnesením zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 31 A 22/2023-348, odmítnuta pro překážku věci zahájené (tj. pro vedení řízení o dříve podané žalobě pod sp. zn. 31 A 68/2010) s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30. 3. 2023 a nebyla proti němu podána kasační stížnost. O náhradě nákladů řízení týkajících se civilní větve případu tak již bylo pravomocně rozhodnuto a soud není oprávněn o této otázce rozhodovat znovu pro překážku věci rozhodnuté. V citovaném usnesení však soud konkrétně popsal, jak se lze těchto nákladů domoci prostřednictvím nároku na náhradu škody za nezákonné rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 30. dubna 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu